

MR. H. S. VAN LENNEP. †

Te Haarlem is de vorige week overleden Mr. H. S. van Lennep, die gedurende 27 jaar zitting heeft gehad in den Amsterdamschen Gemeenteraad. Veel heeft de overledene ook gedaan als bestuurslid van verschillende instituten en stichtingen.

DE AAPMENSCH

EEN SCHETS UIT DEN KERMISTIJD

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT HET VORIGE NUMMER.

Barnum, eigenaar van een kermisttent met wilde beesten en spelingen der natuur, zooals een kind met drie hoofden, een dame met een leeuwenkop, enz., heeft de hand kunnen leggen op een menscheest. Deze was van den stam der Goolollywashigarri's, die in de onontdekte landen van Borneo leven. Natuurlijk veroorzaakte de aankomst van „Missing-Link” — zoo heette deze menscheest —, in een groote leeuwenkooi, heel wat opschudding in de stad, en spoedig was hij het onderwerp van ieders gesprek. Laat in den avond echter van denzelfden dag ontvluchtte „Missing-Link” naar het naastbijzijnde bosch. Barnum organiseerde een jachtpartij en begaf zich hiertoe naar het woud, om den menscheest te vangen.

Barnum ontplooidde ware veldheerstalenten in het opstellen van zijn mannen rondom het bosch. Het meerendeel miste evenwel den moed het donkere geboomte binnen te dringen, ondanks het prachtige aanbod van Barnum, die honderd gulden beloofde aan degenen die den „Missing Link” levend vingen. Eindelijk waagden enkele van de dapperste mannen het op verschillende punten het woud binnen te dringen, maar dat is een dezer slecht bekomen, want hij werd in het stikdonkere van het struikgewas door de anderen voor den gezochten aapmenscheest gehouden en zoodanig op stokslagen getraakteerd, dat hij in het ziekenhuis 14 dagen noodig had om op zijn verhaal te komen.

Het was intusschen middernacht geworden zonder dat ze een spoor van den „Missing Link” gevonden hadden. Daar ontving Barnum opeens de tijding dat de aapmenscheest gevonden was, weggescholen onder den bagagewagen achter de tent. Men had hem gevangen en veilig weder in zijn kooi geborgen. Barnum toonde zich buitenmate verheugd dat de kostbare Link weder in zijn bezit was en onder dankzegging aan zijn verschillende medehelpers keerde hij en alle overigen naar de stad terug. Onderweg legde hij aan ieder die het hooren wilde de verklaring af, dat hij alle mogelijke veiligheidsmaatregelen nemen zou, opdat het gevaarlijke creatuur niet weer ontsnappen zou.

Ik begreep echter dadelijk, heeren, dat die heele vlucht maar een uitvindsel van Barnum geweest was om reclame voor zijn „Missing Link” te maken en daarin was hij uitstekend geslaagd. De „Missing Link” was de attractie van de kermis. Er waren natuurlijk meer attracties maar de wildeman van Goolollywashigarri was wat je noemt de „clou”.

Lang voordat de voorstelling beginnen zou, stond er reeds een enorme menigte te roepen om binnengelaten te worden en als de tent eindelijk openging, ontstond er zoo'n gedrang, dat het kalf met twee koppen onder den voet raakte.

Alle bezoekers begaven zich dadelijk zonder een oog te slaan op de andere bezienswaardigheden naar de plaats waar de roode kooi stond, nu gedeeltelijk van zijn houten wanden ontdaan. En daar in een somber, smerig hok zagen ze een vreemd wezen, dat half mensch, half harig monster was, een soort verbeterde gorilla.

Ik wil u eerlijk bekennen, heeren, de eerste maal dat ik

het monster zag, slapende in een hoek van zijn kooi, liep een koude rilling me langs mijn rug. Het was van boven tot aan zijn teenen behaard, een soort kiel hing om zijn lijf en reikte tot aan zijn knieën. Zijn vingers waren precies klauwen en zijn ooren waren verborgen onder een grooten verwarden haardos. Het gezicht echter was evenals bij gewone apen volkomen onbehaard en zag er uit zoo gladgeschoren als ... als 't uwe, mijne heeren.

In het eerste oogenblik konden de bezoekers het monster in het halfduister van de kooi niet zien, doch toen een van hen zijn wandelstok door de tralies stak, sprong het met een afschuwelijk gehuil naar voren en rukte aan de tralies alsof hij de geheele kooi uiteen zou rukken.

Dadelijk kwam Barnum aangelopen en na den aapmenscheest gekalmeerd te hebben, hield hij een toespraak tot het publiek, waarin hij een beschrijving gaf van het geboorteland, het leven en de gewoonte der Goolollywashigarri's. Hij vertelde hoe het monster was gevangen door den beroemden dierentemmer Hagenbeck, die het voor zijn menagerie in Hamburg bestemd had. Aangezien het evenwel een scheepsjongen had verscheurd en twee douanenbeamten in zijn armen had doodgedrukt was zijn vervoer naar Hamburg wegens het groote gevaar voor de bewoners door de stedelijke regeering verboden. Met ontzettende moeite en enorme kosten was Barnum er evenwel in geslaagd het monster hier ingevoerd te krijgen, onder belofte het na zijn tournee aan de Amsterdamsche artis af te staan.

Na deze uiteenzetting verzocht hij het publiek de andere abnormaliteiten te gaan bezichtigen. Behalve het kind met de drie beenen trok echter niets zooveel bezoekers, als de „Missing Link”. Een ieder sprak over hem; de een wees op de afgekloven beenderen in de kooi, een andere op de pan met water met een stuk zwavel er in. Een juffrouw die de kooi te dicht naderde, werd de hoed van het hoofd gerukt. Een jongedame werd zoo bang voor het monster, toen het tegen de tralies opvloog, dat ze flauw viel en Barnum haastig met vlugzout kwam aanloopen.

Den volgenden dag was de toeloop haast nog grooter. Ik stond aan den ingang en bemerkte onder de binnentredenden ook een lange boerenvrouw met scherpe gelaats-trekken. Ze had aan elke hand een klein meisje en scheen

PROF. J. W. R. TILANUS, †

ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, commandeur der Oranje-Nassau-Orde, ridder 3e klasse Pruisische Kroonorde, is de vorige week op 91-jarigen leeftijd te Amsterdam overleden.

smerige kooi! Kom er uit en ga je vuilen snoet wasschen, doet die pruik van je kop en trek je kleeven aan, zooals het den man van een eerbare vrouw als ik past!”

Gelijk een wilde kat vloog ze rond de kooi en pakte den aapmenscheest bij zijn enkel.

„Juffrouw, pas op!” schreeuwde Barnum, die haastig kwam aanloopen, niet wetende wat er plaats greep. „Pas op, voor hij je kwaad doet!”

„Hij mij kwaad doen! Mij?” riep de furie uit, terwijl ze den „Missing Link” aan zijn voet trok, alsof ze hem uit de kooi wilde trekken. „Daar is-ie veel te laf voor, dat beest van een kerel. Hij dacht zeker dat ik hem niet herkennen zou. Ik die hem al zoo lang gezocht heb. Drie jaar geleden heeft de schoelje mij en zijn twee arme bloeien van kinderen verlaten, we beschouwden ons al als weduwe en weezen en nou vind ik 'm hier terug als een aap. Praat niet tegen me, mijn goeis man, maar maak gauw de kooi open, dan kan ik den schurk even onderhanden nemen. Ik zal hem die apenkunstjes wel afleeren. Kom eruit, Jaap! Gauw! 'k Heb je vaak genoeg met zoo'n smerige tronie gezien om je nou niet te herkennen.”

„Maak geen ruzie, Geert,” zei de aapmenscheest, „en laat mijn voet los. Ik zal eruit komen.”

De verteller zweeg een oogenblik en dronk zijn glas leeg.

„Moet ik u nog meer zeggen, heeren? Moet ik u vertellen de verwoesting die volgde en alle verdere onheilen?”

De bedrogen menigte ging als razenden te keer. Het was een complete ruïne en het had met Barnum slecht afgeloopen als hij zijn kans niet schoon gezien had om zijn biezen te pakken. Aan mij liet hij de droevige taak over de overblijfselen van onze tent met merkwaardigheden bij elkander te verzamelen. Ik was verplicht hierbij de hulp der politie in te

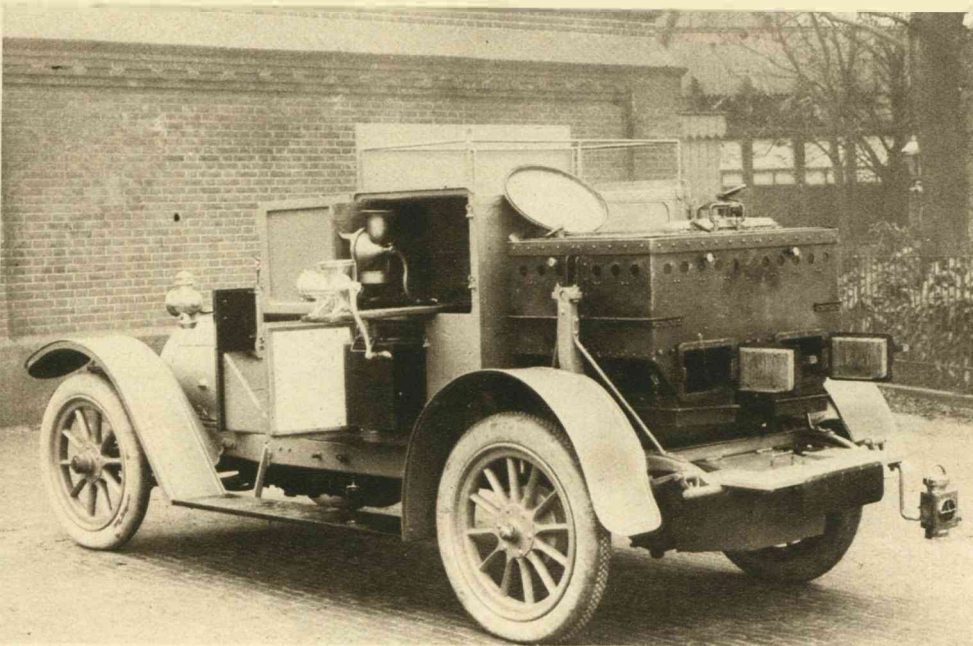
roepen. Het was voor mij een droevige plicht, gelijk aan de begrafenis van een dierbaren doode. En Barnum? Wel, heeren, je zag hem daar opbrengen door zoo'n leelijke smeris, omdat hij aan het hardloopen was op de „openbare” straat in een „vrij” land. — Zoo gaat de glorie der wereld voorbij!”

RUWE BOLSTER, BLANKE PIT

ector Livius van Heemskerken, adjunct-commissies aan het Departement van Buitenlandsche Zaken, las barones Sweerts op het sierlijk kaartje, dat juist was binnengebracht. Die naam scheen allesbehalve aangename herinneringen op te wekken bij de oude dame: de rimpels in haar hoog voorhoofd werden nog dieper dan gewoonlijk.

„Laat meneer binnen!” beval zij kort, en mompelde dan in zichzelf: „Hector Livius! Dat moet de jongste zoon zijn van Henry. Die komt natuurlijk een aanval doen op m'n brandkast; maar dan is hij aan het verkeerde kantoor, daar kan hij op rekenen!”

KEUKEN-AUTOMOBIELEN VOOR HET LEGER.

De Infanterie heeft sinds eenigen tijd haar keukenvagens door paarden getrokken, de bereden wapens zullen thans hun keuken-auto's hebben. De eerste daartoe vervaardigde Spijker-automobil verliet dezer dagen de werkplaatsen der Ind. Mij. Trompenburg te Amsterdam. Het 12 P.K. chassis werd in genoemde fabriek vervaardigd, voorzien van de kookinrichting, die bij de Artillerie-werkplaatsen te Delft gemaakt was. De grijze wagen ziet er flink en degelijk uit, en wel berekend, om de compagnie wielrijders, waarvoor hij bestemd is, te velde te volgen. Het geheel weegt, met gevulde ketels, zonder de drie bedieningsmanschappen ca. 1800 K.G. hetgeen, in aanmerking genomen de beide kookketels, de hooikist, de oven en de bewaarplaatsen voor levensmiddelen en brandstoffen, niet te veel mag genoemd worden. De beide kookketels met haarden er onder zijn achter het chassis geplaatst en maken het mogelijk dat de kok vanaf een trede aan de achterzijde den inhoud gemakkelijk kan omroeren, etc. Daarvoor, dus achter de zitplaats van den chauffeur, vindt men de bewaarplaatsen, de hooikist, en een vak waarin koffiemolen, vleeschmachine, en andere gereedschappen een plaats vinden. De achterspatborden zijn van binnen voorzien van asbestbekleding, om de banden te isoleren van den vuurhaard. Het benzine-reservoir onder druk bevindt zich onder de voorzitring.

klaarblijkelijk van den „Missing Link” niets gehoord te hebben, ten minste ze begon kalm van het begin af de verschillende merkwaardigheden te bezien. Ik weet niet waarom ik dit alles opmerkte maar ik deed het.

Plotseling, terwijl zij naar het nest van de mammoethwespen stond te kijken, had een der kijkers rondom de kooi van den „Missing Link” dezen met zijn wandelstok een prik in den buik gegeven. Dat werkte als een lucifer op een vaatje buskruit. De aapmenscheest ging te keer als een bezetene, ik had hem nog niet zoo woedend gezien. Hij rende door zijn kooi, trok aan elke staaf, siste, gromde, schreeuwde, wierp de waterpan en de afgekloven beenderen tusschen het volk en vloog dan weer tegen de tralies op. De toeschouwers waren van schrik een meter teruggedeinsd.

Natuurlijk trok dit voorval de aandacht van alle aanwezigen dus ook van de lange boerenvrouw met de twee kinderen. Nieuwsgierig liep zij naar de kooi van het gedrocht, doch opeens uitte ze een kreet en haar beide kinderen loslatende, dringt ze door de menigte heen en staart den „Missing Link” met woedende oogen aan. Deze houdt op met stampen en rukken en kijkt verbluft de vrouw aan, die zich dan omkeert en met schrille stem vraagt: „Waar is de eigenaar van deze tent?”

Daarne wendt ze zich weer naar het monster, dat zich evenwel stil teruggetrokken heeft tot achter in zijn hok.

„Jaap Sanders!” roept ze, „kom er uit! Denk je dat ik jou niet herken, jou schavuit? Kom dadelijk uit deze